НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

27 січня 2004
№ 3 (14)

e-mail: nacija@mail333.com

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ВІТАЄМО СВЯТІЙШОГО ПАТРІАРХА ФІЛАРЕТА З ЮВІЛЕЄМ

23 січня Патріарху Київському і всієї Руси-України Філарету, який своєю жертовною любов'ю до рідної Церкви та свого народу давно вже став духовним пастирем нації, виповнилося 75 років.

Конгрес Українських Націоналістів шле Святійшому владиці найщиріші вітання і висловлює слова великої вдячності за його невтомну працю на ниві утвердження єдиної помісної Української Православної Церкви.

Здоров'я Вам, Святійший Патріарше, духовної міцності й наснаги на многая і благая літ!

НЕ МОЖУ ПРОМОВЧАТИ

Пережив Франца-Йосифа, переживу й Кучму

Христос ся рождає, пане редакторе!

Пише Вам карпатський довгожитель – ветеран першої і другої світових воєн, а також великої битви за світле майбутнє всього людства – комунізм.

Я не обирав найяснішого цісаря Франца-Йосифа, але мусив воювати за його небіжку Австро-Угорщину. Не обирав президента панської Польщі, але воював і за неї. Не обирав жодного вождя СРСР, але був мобілізований на трудовий фронт комунізму.

Однак я, передозувавшись телевізором, обирав Кучму. Гадав: нарешті Україна в добрих руках, і я можу спокійно збиратися туди, де нюхають фіалки знизу. Проте за 10 років кучмократії єдина втіха в селі, що пропав колгосп. Він ще є, але нема колгоспників: вивтікали в теплі краї. Залишилися хіба що ровесники „великого Октября" і перших сталінських п'ятирічок – в основному ті, що загартувалися на сибірських морозах і гулагівській дієті.

Отож, гадаю собі, пережив Франца-Йосифа, Пілсудського, Гітлера, Сталіна, Брежнєва, то мушу пережити й Кучму. Бо буде мені дуже шкода, що стільки літ прожив, а Україну на добрій дорозі так і не видів.

Казав мені правнук, що Кучмі суд дозволив третій раз керувати, бо перший раз не рахується, позаяк він тоді не президентував, а лише вчився на президента. На мої слова, що я більше за Кучму не буду голосувати, правнук зухвало відповів: «А вас і просити ніхто не буде! То задорого – просити всіх виборців. Тепер президента будуть обирати у Верховній Раді, і то не кнопками, а руками, як у колгоспі обирали голову. Вже навіть таку репетицію у парламенті провели».

Мій правнук, як уся нинішня молодь, носить навушники з музикою і від них має протяг у голові, тому може дідові всякого наговорити. Ото я Вас прошу: напишіть, чи то все правда, бо від цього залежать мої плани на перспективу. Але напишіть, прошу Вас, листом, бо я пенсіонер, і газет не купую. І ще напишіть, чи тут усе правильно написала моя правнучка, якій я оцього листа диктую, бо вона любить уживати всілякі імпортні слова. Я й не дуже дивуюся. Вчилася в Україні по-російськи, переучувалася в Італії по-італійськи. Чомусь ні тут, ні там по-нашому в інститутах не учать.

Гринь Волохатий

P.S. Я мешкаю в селі Горбатий Потік. Знайти легко: то на півдорозі між дачею Кучми і тою, що будують для його адміністратора Медведчука. Як будете припадком у них гостювати, то не обійдіть і мою хижу. Маю ще багато питань і відмінний – ще совєтський! – самогон. Але тих, у кого будете в гостині, до мене не приводьте. Я чоловік нервовий!

ОЛЕКСІЙ ІВЧЕНКО: НАСТАВ ЧАС ВИБОРУ ДЛЯ КОЖНОГО УКРАЇНЦЯ

Україна вступила у вирішальний, доленосний рік. Рік, який або започаткує нову для нашої держави і нашого народу еру європейського вибору і європейських цінностей, або надовго поставить крапку над нашими намаганнями вибратися з-під 350-річних нашарувань меншовартостей і чолобитностей.

Доля цього вибору залежить від кожного українця, від його бажання докласти власних зусиль, щоб стати господарем у своїй державі.

У нас немає сумніву, що нинішня влада – кланова, олігархічна, маріонеткова - приречена. Український народ добре знає їй ціну, бо на власній шкірі відчув, що таке кучмізм.

4

ДО НИХ ПРИЇХАВ „РЕВІЗОР"...

Кучма-Янукович-Медведчук-Азаров зробили чимало в справі підпорядкування України Москві, отже, вони мають чим звітувати перед В. Путіним, який завітав до Києва з „інспекційною" метою.

Російський президент прибіз мера своєї столиці Лужкова, відомого агресивно-хамським ставленням до України.

Нинішні керівники України справді мають великі заслуги перед Росією. Кучма віддав російському, геть контрольованому Кремлем капіталу, найкращі об'єкти української економіки. Майже всі кадрові призначення на ключові посади в Києві чомусь ніколи не суперечать побажанням російської сторони. Україна тотально колонізована засобами масової інформації РФ, російською нібито „культурою" і нібито „духовністю". Але здано ще не все, себто лишилися деякі шматки, окремі галузі, де треба поставити московську крапку.

На цей раз Путін відверто заявив про свої наміри на українській землі: остаточно оформити передачу під російське управління нашої газотранспортної системи. Між іншим, 24 січня Росія мала припинити постачання газу Білорусі через те, що Лукашенко відмовився віддавати газотранспортну систему країни Москві на тих грабіжницьких і принизливих умовах, на які погодився Кучма. Але «бацька» не злякався московських погроз і заявив, що Білорусь буде брати газу стільки, скільки їй треба з газопроводу, попередивши заздалегідь країни-споживачки в Західній Європі. На тлі Кучми навіть Лукашенко починає виглядати патріотом і оборонцем національних інтересів. Здається, в світі не лишилося менш патріотичного президента, ніж Леонід Данилович.

3

Протест опозиції

Шеф-редактор
Олексій Івченко

Видавець
Конгрес Українських Націоналістів

Засновник
Степан Брацюнь

Редакційна колегія
Іван Белебеха
Іван Головацький
Ігор Лосєв
Анатолій Погрібний
Степан Семенюк

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ** № **7970**
видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Наша адреса: **01001**
вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м. Київ
тел./факс (044)229-78-08
e-mail: nacija@mail333.com

Передплатний індекс:
09715
Банківські реквізити:
СПД Брацюнь Степан Іванович,
р/р №26001016925980
в банку
"Фінанси і кредит", ТОВ
м. Київ МФО 300131
ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 631
Наклад 60000 примірників

Головний редактор
Микола Гук

НАЦБАНК ПРОТИ НАЦІЇ?

Закономірну увагу в Україні викликала недавня поява колекційної десятигривневої монети, випущеної Національним банком на ознаменування 350-ліття Переяславської ради.

Уже сам факт появи такої монети дивує: адже Переяславська рада, значення якої в історії України більшістю вітчизняних істориків оцінюється негативно, навряд чи може стати приводом до карбування ювілейної монети.

Проте навіть за цієї ситуації просто-таки вражає супровідний текст до монети. Від імені Української держави Нацбанк сповістив увесь світ: "Монета присвячена важливій події періоду національно-визвольної війни українського народу – Переяславській раді 8(18) січня 1654 р., коли збори старшини, козацтва, міщан та селян проголосували за входження України до складу Росії на правах політичної автономії, що на той час мало прогресивне значення для економічного, політичного та культурного розвитку українського народу".

Як коментувати подібну нісенітницю? Схоже, автори напису переплутали козацьку раду того часу з партійними зборами членів КПСС не такої вже давньої доби; на козацьку раду зазвичай не допускалися міщани і селяни, а якщо й допускалися, то йшлося про так звану *чорну раду*. У Переяславі ж на раду було покликане тільки *товариство*, себто лише козацтво. Супровідний напис відверто суперечить напису на самій монеті: там чітко закарбовані слова "Переяславська козацька рада". Схоже, художники знали, про що йдеться, а автори супроводу – ні, і тому просто скористалися текстом якогось шкільного підручника часів Суслова-Маланчука. Втім, можлива й свідома антидержавна провокація.

Візьмімо термін "політична автономія". Фактом є те, що жодна автономія світу не мала і не має зараз таких прав, які мала тодішня Козацька держава навіть після Переяславської ради. Деякі історики наполягають на оцінці стосунків України з московським царем як протекторату-васалітету, але в жодному разі не йдеться про входження України до складу Московської держави.

Що ж стосується "прогресивного значення" наслідків Переяслава, то тут одразу згадуєш, що Річ Посполита, у якій до цього часу перебувала Козацька держава, була хоча шляхетсько-магнатською, але *республікою*, в якій глава держави – король – обирався парламентом – сеймом – за участі, до речі, й шляхтичів-українців; так само король міг бути змішений, а влада його істотно обмежувалася. Московія ж була становою монархією з відчутною тенденцією до ствердження самодержавства; власне, таке ствердження й відбулося невдовзі після Переяславської ради. Не будемо ідеалізувати Річ Посполиту, але які позитивні політичні наслідки міг мати перехід Козацької республіки зі сфери європейської політики у поле впливу значно більш відсталої, неєвропейської деспотії? Ну, а наступний "політичний позитив" Переяслава відомий: поділ України 1667 року між Московією та Польщею, поступова руйнація Козацької республіки, закріпачення селян, позбавлення міст Магдебурзького права тощо. Так само і з економічними наслідками: якщо допіру Україна була безпосередньо включена у європейську економічну орбіту, де формувалися передові ринкові стосунки, то після 1667 року, і особливо – з часів Петра І, торговельні шляхи до Європи пролягли не через Ґданськ і Кеніґсберґ, а через Архангельськ і Санкт-Петербурґ.

І, нарешті, культура. Тут навіть коментарі зайві. Порівняйте лише свідчення Павла Алеппського від середини XVII ст. про високий рівень освіченості українських козаків, селян і міщан (у тому числі й жіноцтва) із віршами Тараса Шевченка, що описують сучасну йому Україну – там силою генія віддзеркалений отой "розквіт" культури.

> *... Тепер, за логікою фахівців НБУ, варто очікувати монети, присвячені іншим „важливим подіям" української історії, серед яких: взяття Києва військами Батия, заговір Іскри та Кочубея проти Мазепи, знищення Запорозької Січі, знищення Української Народної Республіки, здача Києва німецько-фашистським загарбникам, заколот у совєтському Політбюро для усунення „українофіла" Хрущова, безумовна здача Україною ядерної зброї, здача Чорноморського флоту тощо. І найсвіжіше – здача Кучмою Керченської протоки – напевне, теж тепер має бути увічнена на монеті.*
>
> **Євген Костенко, політолог**

Як бачимо, в офіційному тексті Нацбанку нісенітниця нісенітницею поганяє. Правомірним буде запитати: хто особисто відповідає за брехню про історію Української держави, - брехню, розтиражовану на весь світ? А ще: чому в серії, до якої вмістили монету, – "Герої козацької доби" (!!! – автор) відсутні монети на честь Івана Виговського, Івана Богуна (того, що відмовився присягати московському цареві), Юрія Немирича, Костя Гордієнка? Чому не випущені монети на відзначення Конотопської битви, де українське військо вщент розгромило московську армію, і походу гетьмана Сагайдачного на Москву?

І насамкінець, питання риторичне: кому вигідний описаний вище відвертий випад Нацбанку України проти української нації?

Віктор Стриж

РОСІЙСЬКИЙ СУД УКРАЇНЦІВ НЕ ЗАХИЩАЄ

Прочитав у 9-му числі газети припис з Москви під назвою „Убирайтесь в свою Украину" та згадав таку саму судову справу, але вже не в Московському, а Новошахтинському міському суді РФ.

Наша громадянка Ірина Спиридонова (зараз навчається в Києві) опинилася після смерті матері без засобів для існування. Батько, який втік до Росії та мав сплачувати аліменти на доньку, після смерті своєї колишньої дружини припинив надсилати гроші. Донька Ірина звернулася до суду м. Новошахтинська (Ростовська обл.) із заявою про виконання рішення українського суду.

Суддя того російського суду Ленивная С.А. відмовила нашій громадянці у виконанні рішення українського суду щодо стягнення аліментів на її користь. Причина – заява написана „недовіреною особою". Себто, тою, на користь якої стягуються аліменти. Треба, щоби її підписала та, яка стягує аліменти. Тобто мати Ірини Спиридонової, яка померла. Отже, російський суд буквально знущається з українських громадян, вимагаючи підпису померлої особи. Або ще гірше: щоби та померла особа дала... довіреність, засвідчену нотаріально.

Що вже там казати про рішення російських судів по суті справи, якщо вони не бажають виконувати рішення вже винесені. Тут є запитання до нашого Мінюсту та уряду, які підписували угоди про виконання рішень судів та відповідальні за те. Нехай хоч вони нам пояснять, як жити громадянці України, якщо її батько-аліментщик захищається судом у Росії?

То що тоді закон в Росії? Чи він там має подвійний зміст: один для своїх громадян, а інший для чужинців? Якщо так, то чому тоді українські суди досі виконують рішення судів РФ?

Тут вже не обійтися порадами типу „Убирайтесь в свою Украину".

Микола Жуков

Урочистості впівсили...

„Однині на всіх землях України, розділених віками, – Галичині, Буковині, Закарпатській Русі і Наддніпрянській Україні – буде одна, велика Україна. Мрії, для яких найкращі сини України жили і вмирали, стали дійсністю. Однині повіки буде одна, самостійна Українська Народна Республіка",

– ці слова з "Універсалу Соборності" лунали на Софіївському майдані 22 січня 1919 року. Хоч заповітне об'єднання виявилося нетривким, і невдовзі українські землі опинились у складі різних держав, саме тоді був досягнений ідеал, який утілився в кінці століття.

Напередодні незалежності великий день народного єднання українці відзначили грандіозним дійством – "живим ланцюгом", коли на дороги від Івано-Франківська, Львова, Тернополя і аж до Києва вийшли мільйони людей, аби засвідчити єдність сходу і заходу як запоруку існування єдиної соборної України. У тому духовному піднесенні витворювалася така могуть, що унеможливлювала будь-яке протистояння волі народу. Чи не тому й дісталася нам заповітна дата 24 серпня 1991 року без громадянської війни?

Цьогоріч, у 85-літній ювілей української соборності, до святкування долучився й президент – відніс квіти до пам'ятника Тарасові Шевченку й повернувся до справ насущніших: якраз-бо нагрянув В.Путін закривати 350-й рік Росії в Україні. Ну, здавалось би, Кучма є Кучма, але національно-демократична громадськість не дасть забути великої дати. "Просвіта" он організовує вечір у колишньому Будинку засідань Центральної Ради, по тому – мітинг на Софіївському майдані...

У Будинку вчителя відбувся камерний вечір, про велику річницю нагадував лише напис на сцені. В залі обличчя все ті ж – люди старші, яких уже ні в чому переконувати й не треба. Палкі промови, гарячі оплески, концерт заслуженого народного ансамблю пісні і танцю "Дарничанка" та народного артиста України Анатолія Паламаренка... З лідерів – лише голова "Просвіти" Павло Мовчан.

Наступного дня перед Софіївським собором на лютому морозі майоріло кілька десятків синьо-жовтих та червоно-чорних прапорів. Під ними мужньо терпіли негоду приблизно втричі більше патріотів з Конгресу Українських Націоналістів, УРП "Собор", УНП та "Просвіти".

У виступах промовців мітингового запалу не відчувалося, не додавали бойового духу й необдумані фрази на кшталт "ми тут ні проти чого не протестуємо, а просто згадуємо теплим словом день єднання" чи "ще п'ятьох промовців послухаємо, а далі будемо закінчувати, бо нас ждуть великі справи"...

Промовці, зважаючи на камерність зібрання, проводили роботу над помилками, аналізували причини невдачі. По-перше, лідери партій та організацій нині працюють в регіонах, тому й не змогли прийти (з керманичів цього разу був лише голова УРП "Собор" А.Матвієнко). По-друге, дату перенесли на 24, а отже – народ дезорієнтували... Але все-таки найпереконливіше (з огляду на велику дату соборності) звучало таке пояснення: мітинг просто погано організували. "Партії не виявили належної дисципліни, це – урок, як не треба організовувати мітинги", – мовив Анатолій Матвієнко.

Сьогодні нема більш чи менш важливих акцій. Якщо вже братися за діло, треба робити його на повну силу. Тож нехай подібне відзначення Дня соборності України буде наукою всім нам напередодні великих звершень.

Марія Косовська

ОТРУТА НА КОЖЕН ДЕНЬ

„Батьки отєчества чужого" зробили все для того, щоб справа постачання духовного харчу для громадян нашої держави повністю перейшла в чужі, до того ще й ворожі руки.

Пригадується, який ажіотаж у гущі пересічних глядачів викликали перші латино-американські серіали. А діялося це на зорі нашої незалежності. Думалося: навіщо нашим Маріям та Іванам оті Ізаури та Хосе? Що їм до того, як плачуть заокеанські багатії? Їм би подивитися, як плакали українські дівчата над тілами своїх коханих, які полягли під Крутами! Їм би побачити, як мучилися в повоєнній Галичині наші дівчата і жінки, яких московські кати піддавали страшним тортурам за те, що їхні кохані, чоловіки, брати боролися в рядах УПА. А яким драматизмом була пронизана вся діяльність ОУН і тієї ж УПА! Підняти б архіви КДБ, записати б спогади учасників національно-визвольних змагань, свідків бікомпномних подій, і матеріалу вистачило б на десятки-сотні захоплюючих серіалів. Героями наших національних фільмів стали б не люди, чиї помисли спрямовані на те, як би ошукати, а то і вбити свого ближнього і заволодіти його грішми чи коханою людиною. У наших національних фільмах мали б на весь зріст постати справжні лицарі волі, люди високої думки і чистої душі, які життя своє до останку віддали боротьбі за волю і долю рідного народу.

Таких серіалів не побачили ми й досі. „Батьки отєчества чужого" пояснюють цей казус „труднощами перехідного періоду". А тим часом наш північно-східний сусід не дрімав. Не зважаючи на всі труднощі їхнього перехідного періоду, тамтешні лідери не забули і про такий могутній засіб впливу на свідомість народних мас, як телебачення. І от на нашому телеекрані латино-американські серіали почали витіснятися не українськими фільмами, а російськими...

Кілька тижнів тому серед українських телеглядачів почався ажіотаж, викликаний появою російського серіалу „Бедная Настя". Враховуючи обивательські смаки, творці фільму стрижнем сюжетної лінії зробили „душещипательную" ситуацію: боротьба двох впливових людей призводить до того, що героїня отрує героя і привласнює його маєток. Сюжет нічим особливим не відрізняється від того, що пропонують латино-американці. Але, на відміну від аполітичної заокеанської продукції, фільми наших північно-східних сусідів мають досить виразну політичну спрямованість. В „Бедной Насте" наголошується на тому, що дійові особи фільму, колишні царські офіцери барон В. Корф і князь М. Репнін – герої кавказької війни. Тож, сприймаючи їх як дуже порядних, шляхетних людей, можна й забути слова Тараса Шевченка, що прозвучали в поемі „Кавказ".

В телесеріалі показано і царя Миколу I, як мудрого і приязного правителя, і добру дружину, як розумну і добросердечну красуню. Але ж такі характеристики діаметрально протилежні тим, що їх дав у поемі «Сон» Тарас Шевченко, і не відповідають історичній дійсності.

Ще Микола Міхновський застерігав нас від небезпеки, що постає з боку будь-якої Росії, лівої чи правої, білої чи червоної. Згодом Дмитро Донцов звернув увагу на те, як Росія сталінська повернула «на круги своя». Після розпаду Радянського Союзу процес повернення «на круги своя» набув нових обертів. Російські шовіністи всіх відтінків паплюжать всякий (крім свого!) націоналізм, особливо націоналізм український, якому приписується „зоологічна ненависть до інших народів". На біду такі побрехеньки ще й досі широко побутують в українському суспільстві, чому великою мірою сприяє панування в нашому інформаційному просторі ворожої ідеології.

А офіційний Київ продовжує обніматися й цілуватися з московськими „друзями", брати участь в облудній грі в „СНД", проводити як не рік України в Росії, то рік Росії в Україні... І все це супроводжується подальшим зросійщенням нашого інформаційного простору, ще одним свідченням чого є і поява на наших екранах фільмів на зразок „Бедной Насти".

Василь Заєць

ДО НИХ ПРИЇХАВ „РЕВІЗОР"...

Протест опозиції

1 Крім газових справ, Путін, судячи зі всього, має намір вирішити питання з нафтопроводом Одеса-Броди-Гданьськ однозначно на користь так званого «реверсу», себто заповнення труби російською нафтою і поховання проекту транспортування каспійської нафти територією України в Західну Європу, що назавжди перекреслить всі надії українців на послаблення енергетичної залежності від Росії, змусить Захід втратити будь-який інтерес до нашої країни, продемонструє всьому світові, що Україна є фактично економічною колонією Москви, а не суверенною державою.

Путін сказав, а Кучма його підтримав, що з так званим «Єдиним економічним простором» проблем більше немає, все вже вирішено, підписано. Так, Росія не має проблем з ЄЕП, володіючи там 80% голосів у наднаціональному регулювальному органі. Проблеми має Україна, що тепер разом з білорусами і казахами стає офіційним холопом «старшого брата». Таким чином відновлюється колишній економічний «союзний центр» з директивними функціями. Позиція Москви зрозуміла – відновлення імперії під будь-якою назвою. Зрозуміла й поведінка її слуг у Києві. Кучма поспішає виконати всі свої обов'язки перед Путіним, сподіваючись на всебічну політичну підтримку Кремля у відчайдушних спробах утримати владу. Москва намагається якомога більше привласнити в Україні, поставивши майбутнього нового проукраїнського президента перед фактом максимального звуження геополітичного маневру України, цілковитого російського контролю над національною економікою, органами вищої влади, державним апаратом, зіпсованої репутації держави в світі, себто перед фактом керівництва не незалежною державою, а московським протекторатом.

Протест опозиції

Мирослав Плай

ТАМБОВСЬКИЙ ВОВК

"У КУЧМИ ЗАЛИШИВСЯ ОДИН НАДІЙНИЙ І ВІРНИЙ ТОВАРИШ"

Статтю під такою назвою опублікувала російська "Независимая газета". Вона зазначає, що одним з підсумків візиту Путіна стане рішення про більш активну участь Росії в українській приватизації. На сьогоднішній день, за даними джерел Держкоммайна України, близько 80% українських нафтопереробних потужностей, четверта частина приватизованих українських обленерго і практично всі приватизовані підприємства кольорової металургії знаходяться в руках російських інвесторів. Їм же належить близько 30% українського ринку молокопродуктів, а також приблизно половина ринків телереклами і мобільного зв'язку. Попереду - приватизація національного оператора зв'язку "Укртелеком", збільшення частки російських власників у нафтовій промисловості й електроенергетиці, транзитних потоках, у сфері послуг, у харчовій і легкій промисловості.

Високий політичний ризик, з яким пов'язана робота на українському ринку, з наближенням президентських виборів буде тільки підсилюватися, але це навряд чи злякає російських інвесторів. Своєрідною гарантією безпеки для бізнесменів - провідників політики Москви є рішення Конституційного Суду України про надання президенту Кучмі права балотуватися на президентських виборах-2004, а також те, що пропрезидентська більшість у Раді просуває ідею політреформи, що у принципі дозволяє в майбутньому забезпечити наступність нинішньої української влади. На тлі різкої критики з боку Заходу, Леонідові Кучмі для реалізації своїх ідей украй важливо заручатися підтримкою російського керівництва. У відповідь Москва може розраховувати на максимальне сприяння з боку України в сфері економіки. Про це пише російська газета.

Те, що в авторитарного режиму Кучми залишився один надійний і вірний товариш - президент Росії Володимир Путін, уже ні для кого не секрет. Секрет - які ще таємні документи попідписував Путін з Кучмою. І чи не вийде так, що в разі перемоги опозиції на президентських виборах - 2004, на другий день ми дізнаємось, що вся власність в Україні належить російському бізнесу, а українці є просто зайвими людьми на своїй землі? Агонія кучминого режиму небезпечна для України тим, що передбачити всю ницість дій цієї антинародної влади наперед майже неможливо.

Назар Медовар

НА ДЕРЖАВНОМУ РІВНІ

ЩО СВЯТКУЄМО?

Антиукраїнське обличчя влади, окрім усього іншого, засвідчує ще й те, що саме нашому народові пропонується, причому нав'язливо, у якості державних свят.

Минулого року було помпезно відсвятковано 85-річчя з дня народження "найкращого друга українського народу" Володимира Щербицького, цього року у них не менше торжество - 350-річчя Переяславської ради, а там, дивись, буде видано указ про ще одне важливе державне свято - річницю татаро-монгольської навали. І можна не сумніватися, що придворні історики спроможні у швидкому темпі підготувати не одну монографію, де буде обґрунтовано, які істотні переваги принесло українцям це ярмо, і "аргументовано" доводитиметься, що найкращий державний устрій для українців – це рабство. Той театр політичного абсурду, який подарував українцям режим Кучми, наочно доводить, що влада настільки нині знахабніла, що якби гарант наших злиднів одноосібно вирішив, що необхідно законодавчо відродити в Україні кріпацтво, то терміново у всіх областях було б проведено мітинги на підтримку кріпацтва, трудові колективи в регіонах масово почали б надсилати на Банкову колективні листи з категоричними вимогами якнайшвидше провести через Верховну Раду закон "Про необхідність введення кріпацтва як найбільш модерної форми соціального устрою в Україні на перехідний період", а наш найоб'єктивніший у світі Конституційний Суд підтвердив би юридичну легітимність кріпацтва для України. Якби в часи нашого національного відродження, наприкінці 80-х - початку 90-х років минулого століття, хтось почав твердити, що через 13 років найвищим святом для нової української влади буде святкування 350-річчя Переяславської ради, всі б подивились на цю людину, як на божевільну. Воістину: "скажи мені, що святкує сьогодні влада, – і я скажу тобі, якою вона є..."

Орест Кульбабко

ВТРУЧАТИСЯ В НАШІ СПРАВИ НЕ МОЖЕ НІХТО. *КРІМ МОСКВИ*

Так вважає МЗС України

Ми маємо дуже цікаве міністерство закордонних справ. По-перше, коли колишній секретар партійного комітету заводу "Південмаш" вирішує зовнішньополітичні питання, він зовсім не потребує участі цього міністерства. А навіщо воно взагалі потрібне, коли головне - вчасно позбутися краватки і за п'ять хвилин у неформальній обстановці розв'язати прикордонну проблему на користь сусідів? Тут МЗС буде тільки заважати, набридаючи нудними лекціями про міжнародне право, дипломатичну практику чи, борони Боже, національні інтереси.

По-друге, наше МЗС впритул не помічає того, що в будь-якому іншому такому відомстві викликало би істерику, скандал і демарш. Наприклад, наше МЗС не має зеленої уяви про внутрішні справи України . Там просто не розуміють, що це таке.

Посол Черномирдін неодноразово робив у Києві те, за що в будь-якій іншій країні іноземних послів оголошують «персоною нон грата» і повертають на історичну Батьківщину протягом 24 годин. Досить згадати його публічне засудження візиту в Україну Римського папи Івана-Павла II, «догану» заступнику міністра закордонних справ нашої держави пану Чалому, не дуже ввічливі оцінки всіх тих українських діячів, котрі виступали проти російсько-українського газотранспортного консорціуму тощо. І що ж наше МЗС? Воно демонструвало цілковиту незворушність та олімпійський спокій. Жодних коментарів. Як, до речі, й у тих випадках, коли російські політики (Затулін, Лужков та інші) вояжували українськими містами і закликали наших громадян до аншлюсу - власноручного знищення власної держави.

Промовчало МЗС України і тоді, коли офіційні органи Російської Федерації виступили з рішучим протестом проти належного вшанування Верховною Радою ветеранів ОУН-УПА.

Виявилось, що українці не можуть без дозволу Москви давати оцінку власній історії. МЗС мовчало. Коли заступник міністра закордонних справ Росії зажадала від України надання російській мові статусу державної, наше МЗС також мовчало. Інколи суверенітет України „захищав" лише Черномирдін, який страшенно обурювався і протестував проти втручання у внутрішні справи України з боку... США та Європейського Союзу, Ради Європи, НАТО і Організації з безпеки і співробітництва в Європі. Ще б пак! Це ж був замах на історичне „право" Росії одноосібно командувати Україною.

Але раптом з'ясувалось, що внутрішні справи Україна таки ж має. Та більш, ми побачили, що й наше МЗС деколи здатне виступати з рішучими, суворими заявами. Нещодавно МЗС України звинуватило доповідачів Моніторингового комітету парламентської асамблеї Ради Європи по Україні Ханне Северинсен і Ренате Вольвенд у втручанні у внутрішні справи України. Що ж такого жахливого скоїли ці шановні європейські пані? Вони виявили скептичне ставлення до методів ухвалення положень конституційної реформи в нашому парламенті, над усе - до голосування руками. Їх засудив Степан Гавриш. А ці пані лише закликали пана Кучму, його головного адміністратора та решту оточення шанувати Конституцію України і діяти в межах чинного українського ж таки (!) законодавства.

Ніякі витівки Черномирдіна, ніякі виверти російських політиків, ніякі дії „стратегічного партнера" на північному сході не змогли збудити наших діячів з Михайлівської площі, а тут дві жіночки досягли такого блискучого ефекту! Ось що значить європейська емансипація жіноцтва і гендерна рівність!

Богдан Степовий

ОЛЕКСІЙ ІВЧЕНКО: НАСТАВ ЧАС ВИБОРУ ДЛЯ КОЖНОГО УКРАЇНЦЯ

Це фантастичне багатство купки високопосадових крадіїв і легалізованих кримінальних злочинців та страшні злидні переважної більшості громадян нашої держави. Це безкарна корупція привладних негідників, розкрадання України, залежне від начальства правосуддя та безправ'я пересічного українця, його беззахисність перед бандитами. Це масове безробіття або праця за гроші, що не забезпечують прожиткового мінімуму, це вимушена трудова еміграція мільйонів наших людей, це невпинне зростання цін на харчі, транспорт, житло, комунальні послуги. Це занепад медицини і освіти, криза людської моралі, апатія і зневіра. Це плазування перед Москвою та передача їй стратегічних об'єктів України, торгівля суверенітетом нашої держави та її землями, підготовка для нашої країни нового імперського ярма. Це нищення національних збройних сил, політика національного приниження українців.

Наш народ не хоче ані Кучми, ані його політичних наступників. Розуміючи ситуацію, влада почала діяти дуже підступно, використовуючи весь хист крутійства „об'єднаних» правників, намагаючись обдурити українську громадськість. Задля цього люди Кучми заходилися розробляти проект політичної реформи, згідно з яким президент має обиратися Верховною Радою. Цей проект став відомим, як проект «Симоненка-Медведчука». Водночас Конституційний Суд пошиває в дурні цілу Україну, заявивши, що Леонід Кучма обирався президентом лише один раз і тому має право балотуватися 2004 року вдруге. Така мораль нинішнього режиму.

Ця непристойна антинародна метушня триває всупереч волі 90% українців, які хочуть обирати президента власноруч. Кучмісти й комуністи таки ж провели голосування з приводу проекту «Симоненка-Медведчука», порушивши безліч регламентних норм. То був ганебний фарс, коли кучмісто-комуністи голосували руками, а деякі - двома. Чимало тих, хто нібито взяв участь в голосуванні, насправді перебували за межами нашої столиці. Ради досягнення своєї мети: остаточно позбавити український народ будь-якого впливу на владу, зробити довічним режим Кучми, правляча верхівка не рахується з жодними нормами права і моралі.

Нині комуно-кучмісти заявляють, що нібито опозиція теж хотіла політичної реформи, а тепер відмовляється від неї. Опозиція, зокрема блок «Наша Україна», до якого належить Конгрес Українських Націоналістів, виступав і виступає за справді демократичну, в інтересах українського народу політичну реформу. Вона, між іншим, передбачає:

- всенародне обрання президента терміном на 5 років;

- запровадження пропорційної системи виборів до Верховної Ради та місцевих рад;

- реформу органів місцевого самоврядування та розширення повноважень місцевих рад.

Отже, йдеться про правдиву політичну реформу, а не засіб порятунку Кучми та його режиму.

Нині кучмісти в парламенті не бажають компромісу з опозицією. Боротьба йде навколо питання: чи допустити народ до виборів президента, чи ні. Опозиція однозначно „за", а комуно-кучмісти одностайно проти всенародних виборів першої особи держави.

Капітулювати перед ними означає сприяти державному перевороту в Україні, що призведе до диктатури тоталітарного режиму, до втрати всіх здобутків незалежності. Тоді ми прийдемо до напівфашистського Кучмостану, що буде жалюгідним холопом путінської Москви. Зрозуміло, що ми цього не допустимо, бо це не питання політичної реформи, а питання життя і смерті Незалежної України.

Хочу виокремити питання про черговий удар у спину опозиції з боку комуністичної партії, що так голосно проклинала антинародний режим, а у вирішальну хвилину боротьби дійшла з цим режимом майже цілковитої згоди, сприяла державному перевороту кучмістів і знущанню з Основного Закону держави. Сьогодні всі мають чітко усвідомити, що комуністи є частиною антинародного режиму. Зрештою, права українського народу вони ніколи й не відстоювали.

Блок „Наша Україна", Конгрес Українських Націоналістів та інші опозиційні сили неодноразово пропонували більшості Верховної Ради, президенту і прем'єру звернутися до найвищого в нашому суспільстві судді – до українського народу. Хай він вирішить, де, на чиєму боці правда. Для цього потрібна загальнонаціональна дискусія, дебати в прямому ефірі телебачення. Хай влада і опозиція викладуть свої погляди, хай висловлять свої претензії один одному, а український народ оголосить свій вирок. Влада не хоче цих дебатів, і зрозуміло чому - боїться народу. На що вона тоді розраховує? Вочевидь, на допомогу путінської Росії. Розраховуються з нею Кучма і його прибічники тим, що пхають нашу державу в нове імперське ярмо, яке має тепер назву „ЄЕП" – „Єдиний економічний простір", розплачуються незалежністю за своє право й надалі визискувати українців, нехай навіть під московським чоботом.

Останнє, що віддав Кучма, це - український суверенітет над Керченською протокою та Азовським морем, віддасть і решту національної території, якщо нація його не зупинить. Ця влада – не наша. Ця влада – не українська. Вона чужа й ворожа українському народові.

Її треба замінити. І ми її замінимо. Замінимо владою патріотів-державників, правдивих синів матері-України на чолі з визнаним лідером усіх здорових сил українського суспільства. Ви знаєте його ім'я. Це – Віктор Ющенко. Ми щойно з ним та групою народних депутатів від блоку „Наша Україна" повернулися з Грузії, де були учасниками урочистостей з приводу інавгурації нового президента Грузії Михаїла Саакашвілі. В 2003 році грузинський народ не піддався тиску і шантажу місцевих владоможців, не побоявся окрику Москви. Він вистояв і здобув перемогу.

2004 рік має стати роком української Перемоги, точкою відліку нової історії нашої Батьківщини.

Україна – для всіх чесних і працьовитих її громадян. Корупцію, зраду, беззаконня, злидні, національне приниження мусимо прогнати геть з української землі. Мусимо прогнати геть зневіру, відчай, апатію, боягузтво. Єднаймося в ім'я України, в ім'я правди й долі, справедливості й честі. З цим прямуймо до перемоги, з цим вірмо в перемогу, і ми її здобудемо!

Звернення політичної ради Івано-Франківської міської організації Конгресу Українських Націоналістів

у зв'язку з подіями в м. Мукачеве

Політична рада Івано-Франківської міської організації КУН обговорила ситуацію, яка склалася в зв'язку з виборами міського голови м. Мукачеве, і прийняла звернення до співвітчизників.

1. Події, що відбуваються в м. Мукачеве, – це результат маніпуляцій антинародних, антиукраїнських угрупувань, діяльність яких спрямована на затвердження на посаді міського голови ставленика СДПУ(о).

2. Це спроба силою, через президентський указ, змінити результати демократичних виборів міського голови.

3. Це грубе порушення конституційних прав і волевиявлення громади м. Мукачеве.

4. Якщо В. Медведчук і його команда досягнуть своєї мети в м. Мукачеве, можна чекати повторення подібних інцидентів у будь-якому місті України.

5. Події в Мукачевому, заміна міністрів в уряді, заміна голів обласних адміністрацій, пакет політичних конституційних змін, рішення Конституційного Суду про можливість Л. Кучми в третій раз балотуватися на посаду Президента України, підтримка цієї кандидатури лідером більшовиків Верховної Ради С. Гавришем – усе це ланки одного ланцюга дій, спрямованих на збереження в Україні реакційного олігархічного режиму.

Наступу реакції на демократію – наше категоричне: «Ні!»

Звертаємось до всіх патріотичних партій з пропозицією організувати поїздки делегацій в м. Мукачеве з метою пікетування нелегітимної міської влади.

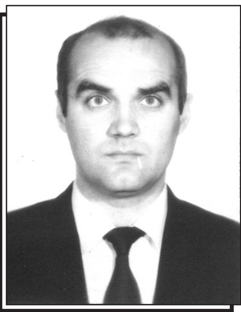
Не допустимо встановлення в Україні суркісо-медведчуківського диктату!

Левко Слюсар,
голова проводу МО КУН

Конгрес на Рівненщині

В неділю 1 лютого о 13.00 в Палаці культури „Текстильник" м. Рівного відбудуться урочистості, присвячені 10-й річниці діяльності Конгресу Українських Націоналістів на теренах Рівненщини.

Напередодні цієї події наш кореспондент зустрівся з головою Рівненської ОО КУН Ігорем Кривком.

- Пане Ігоре, розкажіть, будь ласка, про історію утворення Рівненської обласної організації КУН.

- Основна заслуга належить, безсумнівно, високому авторитетові славної пам'яті Слави Стецько і очолюваної нею ОУН. Їхня енергія, завзятість і віра в силу націоналізму призвели до виникнення окремих осередків КУН, що спричинилося до утворення в 1993 році Дубнівської міськрайонної організації, яку очолив Мефодій Саж.

Далі з'явились Здолбунівська, Острозька, Млинівська, Рівненська організації, які в 1994 році на конференції в Здолбунові утворили Рівненську обласну організацію Конгресу.

- Вас обрано на посаду голови Рівненської обласної організації Конгресу наприкінці 2003 року. Чому ви обрали Конгрес, а не, скажімо, котрусь з провладних партій, які, безумовно, сприяли б вашій кар'єрі – як професійній, так і політичній?

- А невже боронити землю своїх батьків, дбати за добробут своєї родини, плекати і оберігати тисячолітню культуру свого народу – не загальнолюдські цінності? Вчитайтесь у абревіатури ООН – Організація Об'єднаних Націй, а не держав, рас, цивілізацій чи релігій. Нація - це витворена Богом форма людської самоорганізації. Націоналізм зробив для історії людства більше за будь-яку іншу ідеологію, бо він розвалив тисячолітні імперії і утворив сучасну карту світу. Націоналізм є природною системою цінностей, здатних забезпечити ефективну життєдіяльність могутнього організму нації. Інші політичні доктрини є фантазією тих, чиї інтереси вони мають обслуговувати.

Що стосується другої частини запитання, то таку підказку я чув ще 2000 року від колег-лікарів у Польщі, які пропонували мені діяти так: спочатку знайти найулюбленішу Кучмою партію, вступити в неї – і щасливе особисте майбутнє буде забезпечене. Не знали вони, що свій вибір я вже зробив, та й охочих до щасливого власного майбуття навколо хоч греблю гати. Як тут не згадати Шевченка: „Не вам в мережаній лівреї, донощики і фарисеї, за правду пресвятую стать і за свободу".

- Що можна віднести до здобутків Конгресу на Рівненщині за час його існування?

- Найголовніше – це люди, рядові члени партії, які спільною працею творять позитивний образ націоналіста, руйнуючи нав'язані нам псевдообрази. Конгрес упродовж свого існування на теренах Рівненщини був активним учасником тих політичних процесів, які потребували його активної участі. Лихо, яке не обійшло, здається, жодної партії, я маю на увазі розколи в партійних рядах, на щастя, оминуло як Конгрес в цілому, так і Рівненську організацію, і це є ще один важливий здобуток. В середовищі національно-орієнтованих партій ми завжди витримували такт і повагу до інших партій, не поливали брудом своїх опонентів. Попри всі перипетії долі, Конгрес не втратив свого обличчя, записавши в актив участь у громадських слуханнях Нюрнберг – 2, у регіональних політичних блоках, активно долучався до проведення виборчих кампаній, зокрема ініціював утворення виборчого блоку «Наша Україна». Протягом одного терміну ми були представлені у Верховній Раді народним депутатом Олегом Матківським, який тривалий час очолював обласну організацію. Як тут не згадати й чисельного представництва Конгресу в Дубенській міській раді в 90-х роках. І хоча хвалитися перемогами в виборних кампаніях ми, на жаль, не можемо, однак результати голосувань свідчать про те, що виборець активно голосує за націоналістів. І це теж є певним здобутком. Конгрес стояв біля витоків створення й активно підтримував діяльність молодіжних організацій націоналістичного спрямування.

Своє майбутнє пов'язуємо з нарощуванням кадрового потенціалу, зокрема через зміну поколінь у партії. „Останні орли" героїчної доби ОУН-УПА зробили все можливе для розбудови держави і партії, тепер залишають нам у спадок героїчну ідею і чин. Задачі, поставлені перед Конгресом, потребують добору активних кадрів, готових до участі у виборчому процесі. Контроль за владою є нашим політичним орієнтиром на найближчі перспективи. Ми проаналізували ситуацію з реєстрацією осередків політичних партій у населених пунктах області. Висновок напрошується сам: за умови формування виборчих комісій представниками прокучмівських партій, осередки яких зареєстровані в кожному селі, вже не важливо буде, хто за кого голосуватиме: порахують за нас і без нас. Якщо не перереєструємо Конгресу в кожному селі, то загубимо Україну. Конгрес нарощує свій організаційний потенціал за інформаційної підтримки газети „Нація і держава". Активно співпрацюємо з громадськими організаціями. Плануємо співпрацю з представництвом національних громад у Рівненській області.

Першою нашою великою перемогою має стати перемога Віктора Ющенка на президентських виборах восени 2004 року. Ми віримо в це і згуртуємо населення для досягнення цієї мети.

Сердечно запрошую всіх, хто бажає, на нашу Урочисту академію, яка стане новою точкою відліку діяльності Конгресу на Рівненщині.

Розмову вів
Мирослав Вітюк

Дев'ять кіл пекла Данте

– це лише розважальна прогулянка порівняно з тим, що має пройти селянин з Кузьмина, щоб добитися фактичної власності на землю

Шановна редакціє!

Звертаюся до вас від імені моєї матері – пенсіонерки Бенюк Наталії Лук'янівни, яка мешкає в с. Кузьмин Красилівського району, що на Хмельниччині. Згідно з Указом Президента України "Про невідкладні заходи щодо прискорення реформування аграрного сектора економіки" від 3.12.1999 р., з весни 2000р. я намагаюся одержати належну їй земельну частку на місцевості, але оформлення акта приватної власності на земельний пай всіляко гальмується місцевою владою, яка при цьому не гребує нічим, аби якнайдовше залишити землю у своєму користуванні. За сертифікатом з землі, що перебувала в колективній власності КСП "Росія", їй належить земельна частка (пай) у розмірі 2,32 умовних кадастрових гектари. Цей розмір паю підтверджено й начальником управління земельних ресурсів у Хмельницькій області О. Лахмотовим.

Але Кузьминською сільською радою вказана площа при оформленні її у власність (на місцевості) зменшена, за розпорядження голови Красилівської райдержадміністрації Горенка Л.В., до 2,13 ум. кад. га, і, відповідно, зменшилася вартість землі.

Землевпорядник Г. Нечипорук пояснила це тим, що тепер враховані люди, які померли. Коли я запитала її про додатковий список пайовиків, який повинен бути затверджений зборами уповноважених КСП або сесією Кузьминської сільської ради, землевпорядник відповіла, що я не ревізор, а, значить, вона не зобов'язана відповідати.

27.04.2000 р. я від імені матері звернулася до Красилівського районного суду з позовом "Про відновлення права на земельну ділянку (пай) в повному обсязі", але суддя Краснюк В.І. не прийняв документів, у зв'язку з відсутністю тексту розпорядження голови райдержадміністрації, дістати який виявилося неможливо, бо і в Кузьминській сільраді, і в райвідділі земельних ресурсів, і в архіві райдержадміністрації відмовили його видати. Бюрократичне коло замкнулося. На моє письмове звернення п. Горенко в листі цинічно заявив: "Запиту адвоката чи суду до адміністрації не надходило".

З цього приводу наприкінці 2000 р. я була в Києві на вул. Шовковичній, 2, де мала розмову з помічником голови комітету з підтримки земельної реформи Михайлом Гнатовичем (на жаль, прізвища не пам'ятаю). Взявши копії всіх документів, він обіцяв впродовж 10 днів дати відповідь. Чекаю цю відповідь вже понад три роки.

Ось і пояснення того, чому місцеві властьімущі почуваються так впевнено у своїх беззаконнях.

Всі дев'ять кіл пекла Данте – це лише розважальна прогулянка порівняно з тим, що має пройти селянин з Кузьмина, щоб домогтися фактичної власності на землю.

Виходячи з власного досвіду, я хочу заявити на всю Україну: між деклараціями з Києва і фактичним станом земельної реформи на Красилівщині – прірва.

КСП "Росія" вже перейменовано на кооператив "Кузьминський" на чолі все з тим же головою Гринюком Я.К., але мати дивідендів за свою землю, якою він користується, не одержує, бо, бачте, не підписала договір про оренду (про який договір може йти мова, якщо на руках лише сертифікат, а не державний акт?).

З розмови з селянами мені стало відомо, що наприкінці 2003 р. з пайовиків кооперативу "Кузьминський" зібрали по 12 гривень, пообіцявши видати акти приватної власності на 2,13 ум. кад. га. До моєї матері за грішми не заходили й акта на землю не обіцяли.

А тому звертаюся до народного депутата України, Голови Конгресу Українських Націоналістів п. Олексія Івченка з проханням допомогти моїй матері у вирішенні земельного питання.

Я звертаюся до народного депутата України Володимира Нечипорука з вимогою взяти під контроль проведення земельної реформи в своєму 194 в/о, а особливо в Красилівському районі.

Я звертаюся до Президента України. Пане Президенте, чому влада на місцях не виконує Вашого Указу? Поцікавтеся у свого представника в Красилівському районі – голови райдержадміністрації Горенка Л.В.: чи є хоч одне фермерське господарство в районі, чи є хоч одне село в районі, де б селяни отримали держакти приватної власності на землю?

Я звертаюся до Генерального прокурора. Пане прокуроре, прошу дати мені відповідь, чому до цих пір моїй матері не видано на руки державний акт приватної власності на землю, чому той, хто користується її землею, жодного року не виплатив їй дивідендів?

Звертаюся до українського селянства: будьте пильні, не дайте олігархам продати вашу землю! Збирайте сходи села, вимагайте від голів райдержадміністрацій видачі державних актів приватної власності на землю, щоб у 2005 р. не залишитися на своїй, але чужій землі.

Ніна Бенюк,
голова секретаріату ОО Конгресу,
м. Хмельницький

ПРОЗА БУДНІВ

Я, Іван Степанович, звичайний сільський вчитель. Вже 23-й рік працюю в школі. Роботу свою люблю, та, всупереч моїм уподобанням, з безмежного розмаїття думок, які рояться в голові, більшість пов'язана не з професійною діяльністю, а з пошуками хліба насущного. Працюючи на півтори ставки, ледве витягую на прожитковий мінімум, якого до того ж ось уже другий місяць не виплачують.

Одного разу, коли я прийшов на роботу, побачив, що в коридорі біля стола чергового товпляться кілька чоловік. Марія З., вчителька початкових класів, простягає мені лист-протест Кримського СДПУ(о) проти назви, яку тернопільчани дали одній із своїх вулиць.

Якусь мить я дивлюсь на цей листок, намагаючись збагнути суть прочитаного. Зрозумівши, обурююсь: що ж це виходить? Чиновники не віддають зароблені нами гроші, Верховна Рада зменшує розмір мінімальної зарплати, народні депутати прагнуть позбавити народ права обирати президента, а ми... протестуємо, що хтось десь не так назвав вулицю.

Коли нагайками розганяли татар, які вимагали землі, - не обурювались; коли в братній країні вбивали чеченців – мовчали також; мовчимо й сьогодні, коли розпродують Україну. А тут раптом ухопились за назву вулиці, як воша кожуха.

- Ні, я не підпишу оцього цькування одних громадян України іншими. Та й вам не раджу. Бо ця ж сама СДПУ(о), фракція якої у Верховній Раді одностайно проголосувала за зменшення мінімальної зарплати, з того питання наших підписів не збирала.

Виплеснувши хвилю обурення, я замовк. Оточуючі також мовчали. Схвильованим поглядом ковзнув по їхніх обличчях: в них світилась і згода, і боротьба, і біль. Кілька чоловік відмовилось підписувати. Решта ж, хоч і нерішуче, але продовжила ставити закарлюки.

Отак понапідписують, набаламутять, а тоді самі ж і стогнуть: «Як погано жити».

Ці думки не давали мені спокою весь день. І, очевидно, не тільки мені. Сама ж Марія З. , не витримавши докорів сумління, зізналась:

- А ви правильно казали. Думаю, бандерівці (так в Криму називають українців західних областей) не образяться на нас за підписи. Ми просто не могли відмовитись. Директор пригрозила, що не продовжить трудовий договір на наступний рік, якщо не підпишу. А в мене двоє дітей. Я й так чотири роки була без роботи...

Було прикро чути таке. Але що я міг їй заперечити чи порадити?

І все ж після її слів стало трохи легше на душі. Набагато приємніше, коли тебе оточують не "зомбі", а люди. Ось тільки оптимізму не добавилось. Бо хіба можна називати демократичним суспільство, де люди керуються не розумом, а страхом?

НАБОЛІЛО

Шановний пане редакторе!

Пише вам українка, безпритульна нелегальна мігрантка, котра вже четвертий рік перебуває в Україні разом зі своїми шістьма дітьми, п'ятеро з яких народжені тут. Це так дорого і мені, і моїм дітям коштує свобода слова. За перший мій лист від 10 грудня 1997 р. до Л.Кучми високі чини із оточення Рівненського губернатора Сороки М.П. організували над нами судову розправу і „іменем України» позбавили кімнати 10 кв. м, яку нам надала влада, коли ми прибули до України з Якутії. З тих пір ми вже шостий рік безпритульні, бо не маємо грошей, щоб найняти житло. А коли я розповіла, як нам «добре» жити за кучмівської влади у статті, що була опублікована під заголовком «На розтерзанні у чинодралів», тоді нас позбавили і громадянства України, і ми стали нелегалами. Міліція погрожує вислати нас у Якутію, але ніяк не може знайти грошей на депортацію. Я звертаюсь в суди м. Дубна і Рівного зі скаргами на беззаконня можновладців, але мої скарги судді навіть не розглядають або ж відхиляють.

Після війни, коли мій батько повернувся з перемогою в Україну, за наказом КДБ «українські судді» дали йому 25 років, і він потрапив до якутських таборів смерті. Тепер і я спізнала сповна, що то таке «українське правосуддя» за кучмівської влади.

Залишившись без громадянства України, я змушена була звернутись у Консульство РФ у Львові, де мене було визнано громадянкою РФ, я ж бо і народилась, і до червня 1992 р. постійно проживала і працювала в Якутії. Маючи документальне підтвердження свого російського громадянства, я почала звертатись у компетентні органи України, щоб дали мені дозвіл на постійне перебування в Україні. Маючи на руках цей документ, я мала б усі законні підстави отримати статус біженки, за яким моя сім'я отримала б державний притулок. Натомість керівництво міграційної служби в м. Дубні - майор Кочубей та його начальниця в Рівненській області полковник Флореску видають мені фальшиві документи, начебто у нас є житло, і на основі цієї „липи" колегія УМВСУ в Рівненській області на чолі з її начальником Героєм України, генералом Анатолієм Французом надає мені фіктивно українське громадянство, що не має ніякої юридичної сили. Ось так просто в Україні нелегальні безпритульні мігранти отримують українське громадянство. Намагалась я розпитати про ці дива головного прокурора Рівненщини Голомшу, та він мовчить. Чи не з наказу самого Кучми мені дали фальшиве громадянство, щоб я не мала права на статус біженки і на житло? Бо ж нам тут, в Україні, вже його ніколи не мати: фабрика, на якій я працювала 8 років, стоїть, а всі мої заощадження за 10 років праці в Якутії так і залишились в ощадбанку. Нині і Француз, і Голомша, підвищені по службі і ніхто їх за беззаконня до відповідальності не притягне. Пані Флореску готується до виходу на пенсію, а майор Кочубей отримує звання підполковника. А ми – українці – як були безпритульними «іменем України», так і залишимось. Отака вона, свобода слова! Хотілось би лише, щоб ці флорески та французи, судячи з прізвищ, неукраїнці, колись і самі зазнали такої долі на своїх історичних батьківщинах, як оце ми, українці, в Україні.

Світлана Чепіга

ТЕРНИ САБОДАНІВСЬКОГО ПРАВОСЛАВ'Я

„... Гнатимуть вас, розповсюджуватимуть про вас усяку лиху славу неправдиво мене ради, радійте і веселіться, бо велика вам нагорода на небесах..."
(Мт5 11-12)

Так себе почуває релігійна громада Української Православної Церкви Київського Патріархату у смт Летичеві Хмельницької області, на батьківщині митрополита Володимира (Сабодана).

Благочинний району о. Андрій є вихідцем із Тернопільщини. Він приїхав у Летичів з благословення єпископа Київського патріархату і заснував громаду за допомогою членів КУН. Отець Андрій небайдужий до справ Конгресу. Він благословив проведення конференції „Героїчний чин Нації: від Кармалюка до УПА", організовану РО КУН. Також він був одним із перших, хто відслужив панахиду на могилі Кармалюка.

Спочатку громада виборола приміщення під тимчасову церкву, взявши його в аренду. Потім звернулась до влади з проханням про виділення землі на зведення храму на місці колись зруйнованого. Цього місця громаді не дали, посилаючись на начебто раніше подану заяву Московським патріархом, який в Летичеві і так має аж три церкви.

„Здавалося виходу вже не було, - розповідає священик, - де б ми не хотіли будувати, завжди знаходились власники ділянки від адміністративної влади". Їм було суворо наказано не сприяти новоствореній громаді. І світлом у кінці тунелю стала заява жінки, яка зреклася на користь громади своєї єдиної присадибної ділянки, що знаходилась біля самої дороги, по якій часто проїжджає великий ставленик Москви митрополит Володимир у своє рідне село Марківці. Влада обіцяє побудувати церкву, якщо громада буде російською.

Було зроблено кілька спроб перетягти священика під Московський патріархат. Усі вони закінчилися поразкою, бо о. Андрій має дух патріота своєї нації. Йому зараз дуже важко створювати центр УПЦКП у районі.

Підприємці відмовляються допомагати, бо усім дорогі їхні крісла і власне благополуччя. Небайдужі лише прості люди, і лише людськими зусиллями і коштами звелися стіни храму.

Церковна громада звертається до патріотів нашої держави, до підприємців, до нашої діаспори, кому небайдужа доля нашої Української церкви: допоможіть нам добудувати нашу церкву, щоб ми змогли довести, що дух нації живе і здатний боротися.

ХФ Приватбанк
№26004052901760
МФО 315405
код банку 22772795
інд. код 25994875

Володимир Хуторянець,
голова РО КУН

ВРУЧЕНО ПЕРШУ ПРЕМІЮ ІМ. ОЛЕКСИ ГІРНИКА

22 січня 1978 р. біля могили Т. Шевченка у Каневі спалив себе, протестуючи проти політики колонізації і зросійщення України, Олекса Гірник з м. Калуша. Для такого вчинку Олекса Гірник мав глибокі підстави. Тотальне зросійщення штовхало українську націю до виродження. Олекса Гірник не міг змиритися з цим. Але водночас не бажав утретє потрапити до концтабору. Його вчинок був формою боротьби з московським режимом, що прагнув асимілювати українців. Своїм самоспаленням Олекса Гірник хотів освітити душі українських патріотів вогнем непокори і закликати їх до боротьби.

Сьогодні в незалежній Україні залишається актуальною і гострою проблема боротьби з русифікацією і русифікаторами. Наступ на українську мову через освіту, військо, спорт, пресу триває. Влада вкрай мало робить для підтримки української мови.

Олекса Гірник повертається з небуття. З метою увічнення пам'яті українського патріота та підтримки борців за українське національне відродження Ліга українських меценатів та Київський благодійний фонд ім. Олекси Гірника «Українським дітям — українське слово» встановили щорічну премію ім. Олекси Гірника, яка присуджується за великий внесок та значні успіхи в національно-патріотичному вихованні дітей та молоді, прищеплення їм патріотичного ставлення до української мови.

І ось у київському міському Будинку вчителя 22 січня в День української соборності, який найглибше відображає ідею українського національного відродження і збігається з днем загибелі Олекси Гірника, відбулось перше урочисте вручення премії. Її лауреатами за 2003 р. стали:

Михайло Іщенко, науковець, краєзнавець (м. Канів); Іван Низовий, журналіст, поет (м. Луганськ); Павло Ткачук, учитель, просвітянин (Літинський район Вінницької області); Микола Сом, учитель, поет (Броварський район Київської області); Антоніна Мовчун, заступник директора міського педагогічного коледжу (м. Київ); Віктор Костенко, директор ліцею №157 (м.Київ); Феодосія Півницька, учитель (м. Нововолинськ Волинської області); Володимир Поліщук, професор філологічного факультету (м. Черкаси); Анатолій Бортняк, письменник (м. Вінниця); Леся Бризгун-Шанта, педагог, письменниця (м. Торонто, Канада).

Вручали премію лауреатам син Олекси Гірника заступник голови Конгресу Українських Націоналістів, народний депутат України Євген Гірник, голова Конгресу Українських Націоналістів, народний депутат України Олексій Івченко, народний депутат України Юрій Кармазін, виконавчий директор Ліги українських меценатів Михайло Слабошпицький та голова правління Київського благодійного фонду ім. О. Гірника „Українським дітям – українське слово" Юрій Гнаткевич.

Тепло привітав лауреатів премії ім. О. Гірника лідер „Нашої України" Віктор Ющенко. Він вручив кожному переможцю книгу Василя Стуса „Палімпсести", яка щойно побачила світ завдяки сприянню подружжя Ющенків.

На завершення урочистостей відбувся святковий концерт.

Конгрес-інформ

Постать як полум'я

Є вічний Ноїв ковчег, який ніколи не піде на дно, який вистоїть за будь-якої історичної повені, усупереч правлячим режимам та політичній кон'юнктурі, вистоїть тому, що зміст і ім'я йому – українська нація, український народ.

Кривавим і тернистим видався шлях України до незалежності. Траплялися на цьому шляху і „підсолоджені історичні сиропи", та все ж більше – „гіркі історичні розсоли". І були на цьому історичному шляху постаті, як полум'я. Вони зігрівали душу, були, як провідні зірки, що вказували дорогу, як гучні дзвони, що будили сумління.

Серед таких постатей назвемо Устима Яковича Кармалюка. Про нього написано книги, знято кінофільми, складено пісні, перекази й легенди, надруковано монографії, а інтерес до цієї непересічної особистості, до селянського руху на Поділлі в першій половині XIX ст. не зменшується.

Народившись у кріпацькій родині, Устим з дитинства був непокірним та волелюбним, за що і був відданий у солдати. Палкий та енергійний Кармалюк не скорився долі, втік з царської армії, повернувся у 1813 році у рідний край, щоб пройти через усі жахи пекла й немислимі тортури, прожити життя, сповнене небезпеки: пережив 34 дні в очікуванні смертного вироку, витримав 1000 ударів шпіцрутенами і канчуками, був чисть разів ув'язнений, тричі засланий до Сибіру – пройшов понад 13 тис. верст, тікаючи з заслання. Але, незважаючи на небезпеку, Устим знову і знову повертався на рідне Поділля, знову й знову ставав на шлях нерівної боротьби. І невже тільки інстинкт самозбереження рухав вчинками цього чоловіка? «Плоть – нічтоже. Дух – животворить», - проголошував український філософ Григорій Сковорода. Сила духу Кармалюка в тому, що він – виходець з народу – жив його болями, стражданнями, виражав його настрої та мрії, уособлював його мужність та героїзм. Не дивно, що у фольклорних джерелах мовиться про його надзвичайну силу та відвагу.

Пам'ятає про Кармалюка і наш Летичів – центр тодішнього повіту. Хоч і побував у нас він лише двічі, та й то за трагічних обставин: 1 червня 1827 року, коли його, закутого в кайдани, під охороною п'ятдесяти солдатів доставили до місцевої тюрми, та удруге, уже після підступного вбивства 10 жовтня 1835 року.

Пам'ятник на могилі Кармелюка

Не стало людини, але залишились легенди, перекази, пісні. Устим Кармалюк, як і його народ, мав свою власну пісню, свою криницю історії.

І як би її не намагались замулити, ніколи не переводились українці, які, припавши устами до своєї криниці-історії, набиралися могутньої живильної сили. І все, на чому має грунтуватися політика і культура української нації, повинне мати глибоке коріння в історії і духовності нашого народу. Не тільки «современні вогні», як застерігав Тарас Григорович, а й «правда народів великих» повинна світити нам в утворенні теперішньої і майбутньої історії. Не обездуховлена, здеградована від впливів індустріальної цивілізації людина, а особа цілісна здатна протидіяти ситуації, коли на одній площині – добро і зло, Бог і сатана, чесність і облудливість, народ і натовп. Здатна боротися тільки людина, вихована на культі краси, гармонії, величі, перейнята глибокою вірою і духом героїзму.

Микола Івасюк,
краєзнавець, директор загальноосвітньої школи, смт Летичів, Хмельницька обл.

БАТУРИНСЬКИЙ ВЕРТЕП

Києва львівськими колядниками чи вертепниками вже не здивуєш – завжди раді їх приймати та охочі слухати, вже навіть певна традиція візитів виробилась. А ще, слава Богу, розвелося й своїх, так би мовити, „автохтонів" київських, тож під деякими дверима – найшанованішими! – на різдвяні свята цілі черги колядників-вертепників вишиковувались.

А от щодо батуринських колядників… До них ще й сам Батурин, колишня гетьманська столиця, не звик: то дивується, то боїться…

Отець Роман Кривко родом з Івано-Франківщини. Вже четвертий рік він править службу в батуринській Святопокровській (Київський патріархат). Непросто поставати поруйнований у 50-их роках церкви, що була сповідальнею Івана Мазепи. Спасибі Віктору Ющенку – допомагає, як може. Гуртується навколо отця й громада прихожан.

Ще з осені наміряли батуринці приїхати з вертепом-колядою до Києва, заздалегідь готувались. А в добрих справах, як мовиться, і Бог помагає. Пан Анатолій Семенюк, хай йому здоровиться, допоміг транспортом, Конгрес Українських Націоналістів заопікувався житлом і програмою візитів, тож не минули батуринці ні Національної Спілки письменників, ні Всеукраїнської «Просвіти», ні Всесвітньої Координаційної Ради та Центру Національного Відродження ім. С. Бандери. А найщедріше, звісно, засіяли Конгресові Українських Націоналістів та його голові Олексієві Івченку: на добрі справи та многії літа.

Коляда була особливою – з «гетьманом», «князем Володимиром», «козаком» та «повстанцем-упівцем», що рекли свої наказі-заповіти нащадкам, а колядки – рідкісні: і про сумний Святий вечір в сорок шостім році, і про те, що «йдем волю здобувати, бо нам її треба». Об'єдналася в один гурт духовна (просвітяни, рухівці, козаки) і кревна родина, що завітали до Кривків на свята.

Прекрасні костюми отець готував сам і, як мовиться, „з нічого". Але це вже нюанси. Слухачів вражали слова „гетьмана" (ним був батуринський сотник пан Іван Гончаров):

Бог дав народові ту віру,
щоб не зламалися,
не впали на коліна…
Батурин впав,
та відгомін – луною:
не дав упасти
в забуття героям.

Колядували-засівали в Академії наук та біля Верховної Ради, не встигли до багатьох, хто на них чекав, і було справді символічно, що серед старших гордо здіймала зірку Катруся Тинкалюк («ангел»), «пастушком» був Владислав-батуринець, а засівав Іванко - івано-франківець. І трималися всі молодцями, хоч і виїхали з дому задовго до того, як радіо проспівало Україні гімн. Бо батуринці – люди особливі, зокрема ті, що усвідомлюють себе правнуками Мазепи і готові ставати до праці та чину.

Наталка Поклад

Оголошення

1-го лютого 2004 року о 13 годині в Рівненському міському Палаці культури „Текстильник" відбудеться Урочиста академія, присвячена 10-й річниці діяльності Рівненської ОО КУН.

В Урочистій академії візьмуть участь голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій Івченко, члени Головного проводу Конгресу, керівники державницьких партій та громадських організацій області, представники блоку В. Ющенка „Наша Україна", відбудеться концерт колективів художньої самодіяльності.

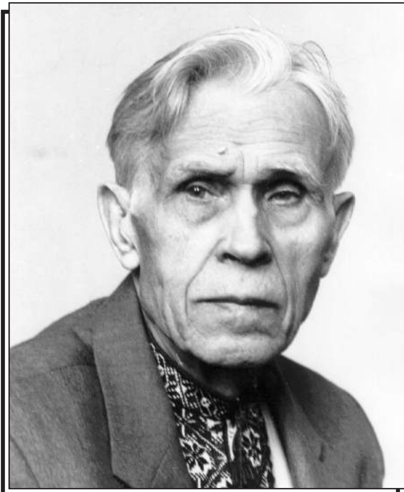
Після завершення Урочистої академії буде проведено презентацію газети Конгресу Українських Націоналістів „Нація і держава" та пресову конференцію.

ВШАНУВАЛИ ПРОВІДНИКА

В районному Народному домі „Бескид" м. Сколе відбулася Урочиста академія, присвячена 95-ій річниці від дня народження Степана Бандери.

Про життєвий шлях і шлях боротьби Степана Бандери за незалежність України розповів голова культурологічного товариства „Бойківщина" Т. Витвицький. На Урочистій академії виступили також Ю. Микольський та керівник районного штабу „Нашої України" П. Берегеш. Чималий інтерес викликала виставка творів про Степана Бандеру і світлини з сімейного альбому Провідника ОУН, які люб'язно надав із власного музею Юрій Микольський.

Завершилася Урочиста академія концертом .

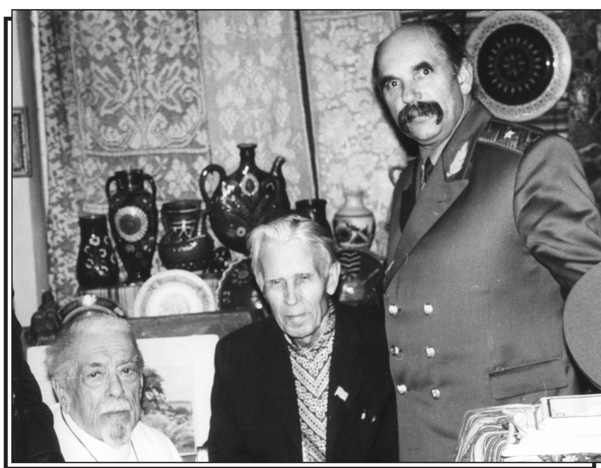

БУДИТЕЛЬ

Як стрімко й невідворотно плине час! Ось уже, на жаль, одинадцятий рік нема з нами Івана Макаровича Гончара – художника, скульптора, етнографа, українознавця, музейника, відомого громадського діяча, що залишив після себе чесно розорану і щедро засіяну ниву української культури – попри всі намагання радянської системи психологічно й фізично зігнути, ізолювати, розчавити його. Не дався, бо не того характеру, не того кореня. Вистояв сам і допоміг національно прозріти, відродитись душею багатьом і багатьом. Мав мужність протиставити політиці нівелювання – свою любов до рідного. Вийшов на змаг із системою із своєю духовною позицією. Його, Патріарха, не посадили тоді лише тому, що вже був надто відомий.

Іван Макарович народився 27 січня 1911 року на Черкащині. Майстер станкової та монументальної скульптури, він особливо любив тему визвольних змагань нашого народу і створив цілу серію погрудних портретів українських героїв – Максима Кривоноса, Івана Гонти, Устима Кармалюка, Івана Сірка, Максима Залізняка, Северина Наливайка... Багатьом відомі скульптурні роботи Гончара: пам’ятник Тарасові Шевченку в Яготині, Степанові Руданському та Миколі Трублаїні на Вінниччині, Максимові Горькому в Ялті (за нього висувався на здобуття Державної премії в 1954 р.), один твір – „Молодий Шевченко” – зберігається в Третяковці, робота „Тарас-водоноша” – в експозиції Державного музею Т.Г. Шевченка... І багато-багато інших творів. Шевченкіана Гончара досить велика, а портрет молодого Шевченка визнано кращим серед багатьох на цю тему.

До Івана Макаровича йшла слава, у 1960-му він отримав звання Заслуженого діяча мистецтв. Але після того, як у своєму будинку на Печерську відкрив музей народної культури і почав активно їздити Україною, як митець пізнаючи її і збираючи експонати для своєї колекції, він був підданий обструкції, переслідуванню, замовчуванню. Підкидалися анонімки з погрозами спалити все, навколо музею ходили стукачі – система вміла брати в залізний зашморг... Міг би й „спам’ятатися”, припинити цю справу – і знову був би в фаворі, мав би замовлення й виставки, нагороди й імідж... 17 років, аж до 1988-го, Гончара „не було”. Саме тоді, в найчорнішу пору наклепів та ізоляції, він починає роботу над 18-томним історико-етнографічним альбомом „Україна й українці” – унікальним літописом нашої нації, в якому - весь космос матеріального й духовного, що не підвладний часові. Такі праці є не в кожній культурі, а в нас вона й досі, на превеликий жаль, не видана.

А тоді, в 70-80-ті, до музею Гончара, що став маленькою українською державою у великій неукраїнській Україні, плавом ішли люди, хоч КДБ і стежило за садибою та карало потім як господаря, так і гостей. Люди підтримували Івана Макаровича як морально, так і матеріально, і можна було лише дивуватись, як підпільно по всій Україні йшла інформація про цей осередок духу й спротиву системі, попри всі наслідки.

Незалежна Україна пошанувала Гончара – в 1989 р. йому було присуджено Державну премію ім. Т. Г. Шевченка, і громадськість сприйняла це як вищий вияв справедливості. А в 1991-му Гончар став Народним художником України.

Проте музею не дочекався – у 1993-му, проживши нелегких 82 роки, пішов за небокрай. Залишив любов свого серця, свої роботи – 1000 живопису та 600 скульптур – і музейні експонати – 15 тисяч, зокрема унікальне зібрання рушників та сорочок, а також три тисячі українознавчих видань, зібраних по селах і містах, частина з яких – стародруки і реліквії зі „спецхранів”. Похований на Байковому кладовищі в Києві.

Чи то наш час такий, чи нащадки вайлуваті, проте досі не вийшли друком ні велика книга спогадів про Майстра, ні його „Щоденник”. Якось у розмові Іван Макарович зізнався, що „якби не був скульптором, став би письменником”, - справді писав чудові новели, вірші і вів багато років свій „Щоденник”, – певно, є в ньому багато такого, що сьогодні ще страшно друкувати.

Був знаковою постаттю в українському суспільстві та культурі – і зостається нею. Виховав покоління українців, які змагали й змагатимуть за свободу й державу, - і за це йому вічна пам’ять.

Наталка Поклад

Ï²Ñ² ÂÎË²

Зродились ми великої години

Наприкінці шістдесятих та на початку сімдесятих років кобзарські концерти братів Литвинів у столичному Оперному театрі та філармонії були справжнім святом українського “запертого в льох”, як сказав поет, Духу. Люди захоплювались високомистецьким співом та грою сивоусих кобзарів, та особливо хвилював їх спів тоді ще зовсім юних братів Василя та Миколи Литвинів. Не менший успіх мав і оркестр українських народних інструментів, солістами якого були на той час брати Литвини. Славетний “Запорозький марш”, донесений з глибини віків незабутнім Євгеном Адамцевичем, “Там, у степу...” Миколи Литвина на слова Василя Симоненка та “Пісня Богдана Хмельницького” на слова Степана Руданського стали своєрідними символами відроджуваної з попелу забуття української національної ідеї. Концерти за участі братів-кобзарів перетворювалися на бурхливі мітинги. Так було в Києві, Львові, Тернополі, Івано-Франківську...

І можновладці злякалися. Литвинів, за те, що співом своїм та грою “викликають нездорові емоції у радянських слухачів”, не прописують у Києві, звільняють з роботи в оркестрі.

1994 року в Тернополі вийшла друком книга музичних творів М. Литвина під символічною назвою “Пісні волі”. Видавництво “Веселка” має намір перевидати цю книжку, доповнивши її українськими народними піснями, що народилися не під лопотіння прядки в затишній селянській оселі, а на щедро скроплених ворожою і своєю кров’ю полях битв за Україну та її волю, в повстанських криївках, тюрмах і концтаборах. Кожній пісні передуватиме розповідь автора про обставини, в яких вона народжувалась (а якщо це народна пісня, то від кого її кобзар навчився). Започатковуємо рубрику Миколи Литвина “Пісні волі” партійним гімном ОУН(б) “Зродились ми великої години”, бо хочемо в такий спосіб ще раз пошанувати світлу пам’ять великого сина українського народу, Провідника ОУН Степана Бандери.

Марія Косовська

Партійний гімн Організації Українських Націоналістів я вперше почув у 1963 році. Прийшли у гості до господарів, панства Данилейків, я зі своєю “дружиною вірною, бандурою мальованою” та вчитель з малої батьківщини Степана Бандери Михайло Озерний. Я співав, підіграючи собі на бандурі, українські народні пісні. А коли заспівав “Світе тихий, краю милий, моя Україно!”, Михайло зміненим від хвилювання голосом запитав, чи знаю я, що зовсім недавно припинила боротьбу за волю Українська Повстанська Армія. Я відповів, що не знаю. І полилися щиросердні розмови-спогади. А після тих щиросердних розмов-спогадів, вони почали співати повстанських пісень. З них я запам’ятав “Базар” і “Зродились ми великої години”...

Потім і мене, і Данилейка, і Озерного (зокрема й за цю пісню) затягали по слідствах та судах. Але куди не кидала мене доля - чи в нетрі-провалля, чи в захмарні висоти, я завжди співав її. Як не було можливості уголос, то співав мовчки, в душі. А була можливість, то співав так, що краялось серце і в мене, і в моїх слухачів - не лише українців, а й росіян, поляків, словаків, німців, французів, американців. Бо ця пісня-гімн не починається з нашого одвічно-тужливого “ой”, у ній брязкотять не лише “харалужні” мечі та шаблі-“домахи” наших далеких предків, а й “ленту за лентою набої подають” повстанські ручні й станкові кулемети. Ця пісня-гімн сама по собі також грізна зброя. Вона нагадує ворогам нинішньої вільної, але ще не української України, що ми не лише вміємо гарно співати, ліпити вареники та варити борщ, а й боротися.

Микола Литвин

Зродились ми великої години
З пожеж війни, з полуміння вогнів.
Плекав нас біль
по втраті України,
Кормив нас гніт і гнів на ворогів.

І ось йдемо ми в бою життєвому –
Тверді й міцні, незламні,
мов граніт.
Бо плач свободи
ще не дав нікому!
А хто борець, той здобуває світ.

Не треба нам ні слави, ні заплати.
Заплатою нам розкіш боротьби.

Солодше нам у бою помирати,
Ніж в путах жити, мов німі раби.

Доволі нам руїни і незгоди,
Не сміє брат на брата іти в бій.
Під жовто-синім
прапором свободи
З’єднаєм весь великий нарід свій.

Велику правду, для усіх єдину –
Наш гордий клич народові несем:
Батьківщині будь вірний
до загину!
Нам Україна вища понад все.

ВІТАЄМО!

Голові Севастопольської організації Конгресу Українських Націоналістів, голові міської „Просвіти”, барду і поету **Володимиру Проценку** 24 січня виповнилося полудень віку.

Ми щиро здоровимо нашого побратима, бажаємо йому всіх Господніх ласк!

МОЯ МОВА

Моя мова - чорні брови,
Біле личко до коси,
Пісні виткана основа
В найдзвінкіші голоси.

Моя мова - мами слово
Із калини і вогню...
В хрестик вишита дорога
З її серця, гай-гаю...

І така твердиня слова,
І таке у ній зерно :
Сію-сію, ось і сходи
Рідні, теплі, як руно.

Вію-вію дар природи -
Золоте летить зерно.
Сиплю-сиплю повні жорна,
І безмежний плин його.

Моя мова - то підкова,
Всьому роду дар Творця,
Креше-креше, а дорога
Ця без краю і кінця.

МАМИН ЦВІТ

На городі, біля хати,
Коли гречка розцвіте,
Ой, щаслива моя мати,
Як радіє серце те.

Посміхається гречано,
Очі - бджілками у злет.
Тепло-тепло каже мама:
- Буде гречка - буде мед.

То й дарма, що руки пухлі,
І дарма, що мозолі,
Будем жити, будем дужі
Поки гречка на столі.

Так отим гречаним цвітом
Її серце стільки літ
Вигріває рідних діток:
Ось такий той мамин цвіт.

Володимир Проценко

Спілка офіцерів України шле найщиріші вітання своєму побратиму-ветерану, українському патріоту, полковнику **Саладяку Володимиру Онуфрієвичу** в день його 75-ліття!

Здоров’я, наснаги, успіхів Вам, друже Володимире!

Крути
Народини нового українця

Подія, вірніш явище, що називаємо його Крутами, є чимсь, до чого треба й варто підходити інакше, підходити повз окреслену вище властивість національної психіки і мимо неї.

Можна - чому ні - спробувати подивитися на Крути, як то кажуть, об'єктивно, з певною, доступною для живих синів нашої Батьківщини тверезістю, критицизмом, розважністю.

І тоді ми побачимо в них трагічний фрагмент, майже епізод певної військової операції, що називалася обороною Бахмацького вузла на залізничній лінії Конотоп-Київ чи при станції Крути 29 січня 1918 року, цебто в тиждень по оголошенні IV Універсалу, який змусив ворога розкрити карти і перейти до нормального воєнного наступу на Україну.

Військо наше мало тоді характер імпровізований. На загрожений напрямок вислані були найпильніші і, може, єдині боєздатні частини: юнаки Військової Школи ім. Богдана Хмельницького та складений з військових студентів та гімназистів т. зв. Студентський Курінь, фактично сотня, що перейшла до історії як головний герой Крут.

Старшини, безперечно, бракувало, як й артилерії - була єдина гармата сотника Лощенка, що сам він її обслуговував. Про команду в розумінні оперативному також говорити було б трудно. Керував усім молодий сотник, що дістав з Києва певне стисле завдання, яке він й виконував як тактичну задачу,- перешкодити рухові ворожих військ на лінії Бахмач-Ніжин (а Бахмач уже був залишений), що вела з-над московського кордону до столиці краю. Завдання своє сотник в міру своїх спроможностей виконував так довго, як міг, цебто аж поки страти не досягли 50 % складу, в Києві не зачався внутрішній путч... Все ж завдання було виконане, цебто полковника Муравйова з його військом було зупинено. Згинуло близько 250 юнаків при 10 старшинах, а понадто ціла чота студентської сотні, що стратила вже на початку бою свого командира.

Чота ця при відступі вночі 29 січня натрапила на сильний відділ матросів і після відчайдушного разючо-нерівного бою була майже в цілості переколена багнетами.

Отце здавалося, все, що сучасний Нестор міг би записати до свого літопису.

Та в дійсності це було далеко, далеко не все!

Бо нарід, творячи з якоїсь події легенду, - а Крути, без сумніву, є й будуть однією з найвеличніших легенд нашої нації,- знає, що він робить.

Чому саме ця, а не інша подія, чому саме цей, а не інший воєнний епізод піднісся над цілою країною, як заграва кривавого, але многонадійного світанку, як болюче-нещасний початок, але цілком уже нової - в історії Батьківщини - доби, як надто суворе збудження по століттях національного летаргу. І дуже характеристичне, що крутянський епізод зразу ж, можна сказати, ще над непохованими трупами його ж героїв, почав обертатися легендою у всенародній свідомості країни, ба, й поза її межами, навіть у свідомості далекого від перечуленості ворога.

Крути - це перше зірвання лаштунків невільничої комедії, що відбувалася - в час революції! - на землях України, перше прозріння, що влада - то боротьба, а держава - то кров і залізо. І тому Крути - це воскресіння по довгих століттях обірваної Полтавою Визвольної Війни.

Доперва Крути були початком нової доби в історії України. Нової доби не могли почати старі, духовно старечі люди, як молоде вино, за Святим Письмом, не наливають до старих бурдюків. Без Крут навіть такий акт, як акт 22 січня, був би документом без підпису. Бо такі акти мало "виголосити" - такі акти треба чинити.

Крути
Худ. М. Михалевич. 1938 р.

Кривавий підпис під цим формальним зобов'язанням з дня 22 січня поставили діти, запасний первоцвіт нації - юнаки і студенти крутянські, припечатавши той підпис важкою печаттю скипілої на поколотих грудях - мученичої молодої крові, першої крові, пролитої в нашій українській війні.

І в прокурені та заповітрені рафисами залі вдерлось свіже повітря з чернігівського поля бою та вітер, що приніс брязкіт зброї; враз з гострим і незабутнім уже назавжди запахом української молодої крові - першої і найдорогоціннішої офіри, яку принесла Нація своїй Землі перед обличчям вічного Бога.

Саме від Крут - не тільки психологічно, а й хронологічно - починається в нашім житті тип новітнього українця, тип, що намагається надавати проявам українськості ціни справжнього, вже національного стилю.

І коли українській історії судженим буде зробити новий стрибок у незнане, але жадане майбутнє, тоді думка мільйонів полетить сама собою до тих, що народилися в легенді Крут, що ту легенду своїми чинами і своєю моральною висотою утверджують в сучасності, і що моральний тягар тієї легенди матимуть відвагу і силу нести в майбутнє.

Євген МАЛАНЮК
26.01.41
(скорочено, повний текст: www.arkas-proswita.iatp.org.ua/krootu2.html

Вважають їх героями, але подають їх як жертви. Забувають, що вони не діти, а воїни.

І триста безвусих юнаків не якісь безликі, а лицарі, що дивились смерті у вічі і сміялися з неї, як ще кілька століть тому їхні прадіди запорожці, сідаючи на палю зі зневагою і презирством в очах.

Так, вони юні. Так, боялися, бо не кожен день зустрічаєшся зі смертю. Так, були ненавчені і непідготовлені. Але вони не божевільні, бо пішли захищати те, що несли в своєму серці і найбільше в житті любили. На відміну від тих політиканів, котрі розпустили військо. Божевільними були ті, хто не вірив у власну силу і велич, у здатність українців вибороти собі майбутнє. Над ними не треба плакати, вони - лицарі, вони найкращі, яких породила земля українська. Вони, якщо хочете, святі. А над святими не плачуть, їх прославляють, до них моляться не раз у рік, при нагоді. До них приходять вночі на розмову, коли ніщо не заважає, вбирають у себе їхній величний дух і силу, аби жити і боротись. Боротись, щоб жити.

Плачте над собою, якщо хочете. Над своєю вбогістю і ницістю. Бо досі живете як кріпаки, які не в змозі захистити своє ім'я, свою свободу. Досі продаєте наліво і направо свою землю, душу, а славу, яку предки кров'ю запекли на скрижалях вічності, давно пропили.

Над собою маєте більше причин плакати, ніж над ними. Кудись зникли лицарі, зате наплодилося досить кріпаків і свинопасів -багатих і бідних, але завжди убогих Духом. Це не високі матерії, бо навіть сліпому добре видно, як важко сьогодні знайти серед людей в Україні того, чиє ім'я хочеться промовити з гордо піднятою головою. На щастя, такі є. Але ж лицарями не народжуються, ними стають. Як нікому не відомі студенти під Крутами. Але правда постає тоді, коли ми вагаємося, а вони роблять, ми ховаємося, а вони йдуть, ми живемо, а вони мертві.

Мабуть-таки, збереться триста «божевільних», які прикриють собою тіло держави. Можливо, навіть більше як триста, але чи варто до цього доводити.

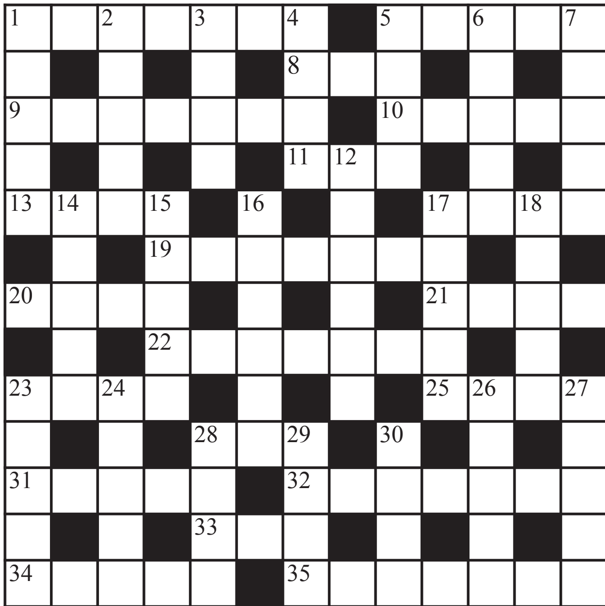
Україна потребує культу лицаря-воїна, культу величі і самоповаги. Українець у кожній частині світу має почуватися вільно і гордо. Як показує практика, ні величезні природні багатства, ні розум, ні мільйони мертвих героїв не є запорукою процвітання. Над цим всім треба поставити аспект Духу.

Не плачте над героями, не плачте над собою. Звільніться, станьте хоч трохи лицарями. І ми обов'язково будемо. Будемо нацією, ім'я якої весь світ промовлятиме з повагою і захопленням. Ті, що загинули, зробили для неї все. Вони віддали їй своє життя.

Віддаймо ж ми їй свою любов.

(www.arkas-proswita.iatp.org.ua /krootu1.html)

ВІДГАДАЙ КРОСВОРД - ОТРИМАЙ КНИГУ

Горизонтально

1. Головнокомандувач УПА. 5. Збройна сталь. 8. Озеро у США. 9. Автор „Духовної України". 10. Спеціально приготований продукт з молодої свинини. 11. Велетенська тропічна жаба. 13. Атмосферні опади. 17. Хвойне дерево. 19. Клаптик дроту. 21. Парафіяльний священик у Франції, Бельгії. 22. Сукупність органічного і неорганічного світу. 23. Інженерна споруда. 25. Фінансовий рух. 28. Партизанське середовище: ... – наш батько. 31. Міський транспорт. 32. Відомий український бард, перекладач. 33. Невеликий японський архіпелаг. 34. Сувій. 35. Відомий художник-графік Повстанської Армії.

Вертикально

1. Слюсарний інструмент. 2. Сорт вина. 3. Особовий займенник. 4. Деталь бойової гранати. 5. Видатний київський футболіст минулого. 6. Опера Л. Деліба. 7. Високий чоловічий голос. 12. Фантастичне страховисько, крилатий лев. 14. Тварина родини жирафових. 15. Прихильник якоїсь ідеї, вчення . 16. Кравецький інструмент. 17. Бобова культура тропіків. 18. Іподромні перегони. 23. Серце машини. 24. Хижий птах. 26. Львів'янин з Адміністрації Президента. 27. Витвір кулінарного мистецтва, страва. 28. Місто у Франції. 29. Вияв позитивних емоцій. 30. Квітка – символ Бурбонів.

Кросворд склав Ігор Даниличa,
голова секретаріату ЛОО КУН

Від редакції: п'ятеро читачів, які першими надішлють до редакції правильні відповіді на кросворд, отримають в дарунок книгу професора Г. Ващенка "Виховний ідеал". Успіхів вам!

Відповіді до кросворду з №1(12)

Горизонтально: 1. Амбасада. 6. Герб. 8. Муза. 9. Росомаха. 10. Мова. 11. Лета. 12. Протокол. 16. Рея. 18. Елегія. 20. Компост. 22. Сінатра. 26. Кирило. 28. Бра. 30. Метролог. 34. Круг. 35. Збір. 36. Довженко. 37. Обіг. 38. Стус. 39. Кармеліт. **Вертикально:** 1. Аеропа. 2. Боско. 3. Самбо. 4. Дахно. 5. Суверенітет. 6. Гама. 7. Рівне. 13. Трап. 14. Конституція. 15. Лев. 16. Ряст. 17. Ялта. 19. По. 20. Краб. 21. Мука. 23. Ажіо. 24. Ра. 25. Ром. 27. „Егмонт". 29. Ребет. 31. Ебола. 32. Режим. 33. Лендл. 34. Крос.

НАЦІЯ і ДЕРЖАВА **Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!**

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Лупаков Євген	(044) 253-32-30, (8-067) 769-47-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-28-81
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 2-39-35, 2-40-97
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 5-14-27
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Карнаух Олександр	(0532) 58-86-51
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Бутенко Анатолій	(0542) 32-02-59
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 6-95-85
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лупул Іван	(0372) 54-42-88
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81